

FEHÉR B. ISTVÁN

AZ IGAZSÁG TÜKRE

VERSEK

2010.

FEHÉR B. ISTVÁN

AZ IGAZSÁG TÜKRE

Versek, gondolatok.
Életről, szerelemről.

Készült:

2010.

BUDAPEST

Minden jog fenntartva!

ISBN: 978-963-06-8937-3

A könyvben található grafikák:
KOKAS ANDRÁS munkái.

Üdvözlöm a kedves olvasót!

A könyv oldalain található versek szerzői jogvédelem alatt állnak! Más helyen való publikáláshoz kérem, keressen fel az alábbi e mail címen: feherbistvan@gmail.com

Évek alatt összegyűlt verseimet válogattam össze e kötetben.

Számomra a versírás egy különösen személyes önkifejezési forma. Ami talán a leginkább képes tükrözni az ember belső világát, és életszemléletét.

A könyvben található rövid verseimmel remélem, elindíthatok egy gondolatmenetet, amit mindenki kedve szerint folytathat.

*A versek tükröt állítanak elénk.
Hibákat melyek a mélyben bújnak el,
Büszkeséget mi fejünk felett lebeg.
Megkoronázva apró hatalmunkat.
Szenvedélyeink tüzét fokozva,
Az öröm és bánat, ölelő karjaiban.
Magunkat keressük, a tükör igazságát,
E örült forgatagban.*

(a szerző tollából.)

TARTALOMJEGYZÉK:

Gyönyörű lány.....
Egy millió....
Holnap....
Szótlan gondolat...
Árnyék....
Csend...
Álom a valóságban.....
A nyár távozása...
Szeretni jó...
Ébredés....
Indulni kell....
Az Igazság tükre....
Ismerem....
Ordítok feléd.....
A fény árnyéka....
A gyűlölet harca...
Kitörés...
Nap fiú.....
A fejlődés gyümölcse....
Önmagad.....
Mondd, mire gondolsz?...
Felkészületlenül.....
Szeretlek.....
Hetedik pillanat.....
Az ismeretlenbe érkezel...

Mennyei segítség...
Elmúlt napok...
Lassú gyilkos.....
Utasra várva...
Látom arcodon....
A fehér színei...
Néhány érzés....
Hangok és szavak...
Egy napig...
A földbe hazatérve...
Ízleld meg...
Mit ér?...
Magányos óceán....
Levél szerelmemnek...
Forró lángok....
Kibontakozás....
Kábulat rabja....
Az idő....
Mi emberek!....
Mély tisztelettel....
Tűz....
Várakozás....
Sir a föl....
Egy új nap....
Magok.....
Van remény!
Szeretet mindenütt....

GYÖNYÖRŰ LÁNY

Hófehér ruhába öltözött
Angyalarcú lány.
Gyönyörrel néz ezernyi szem,
Az élet mégis csend s magány.

Varázslat, csillogó hajad
Mint fényben úszó, őszi táj.
Tested minden hajlatán
Ma megpihen a napsugár.

EGY MILLIÓ

Egy millió tévedés kísérte utamat.
Egy millió csókod simogatta arcomat.
Millió gondolat kavarg a fejemben
Több millió sejt, dolgozik szívemben.

HOLNAP

A holnap még oly messze van,
Mégis néha csábít a gondolat.
A mából rabolva hosszú perceket,
Szép álmoként néha rám nevet.

Felébreszt éhes vágyakat
Ígéretet csókot, lángokat
Megszólít: Kérlek, nézz felém!
Ígéretet szépet, vad reményt.

A mától könnyen elszakít,
A vágyad bíztat, s megvadít.
A mának fényét lopja el
Ma még csak kérdez, holnap nem felel.

SZÓTLAN GONDOLAT

Ismeretlen emberek jöttek felém.
Arcukat eltakarta a fény,
De a testük sem volt más.
Csak egy forrón izzó: parázs!

Szóltam volna, de hangom elhagyott.
Ők mindent tudtak, mit szó nem mondhatott.
Kérdésem mégis mindig megmarad,
Mint tűzben izzó, szótlán gondolat.

ÁRNYÉK

Árnyékod fény mögött hever,
A lépted ködben halkul el.
Csókot csókra halmozol,
Napról napra tartozol.
Sótlan étken nőve fel.
Kérdezlek! Senki nem felel.

CSEND

Félek!

Te még nem ismered a csendet.

A város zaja zúg fejedben,
Állandó egyhangú kattogással.

Mire végre elcsendesülnél,

Ébreszt egy újabb reggel.

Rohanva nézed arcod a tükörben,
Mert szinte félsz, a mozdulatlanságtól.

ÁLOM A VALÓSÁGBAN

Ha minden olyan szép lesz,
Mint amit álmodtál.
Az álmod beleolvad a valóságba.
Ahogy a jég a vízbe vész.

Menj! A híd átsegít téged.
Hogy megismerd a másik oldal valóságát.
A tapasztalat megvilágítja
A tudatlanság ketrecét.

Nézd meg, merre is jársz!
Mielőtt szavaid megtörnék a csendet.
Amelyben minden benne van.
Az idő, az energia, és a fény.

A NYÁR TÁVOZÁSA

Nézd meg a hajnali mezőt.
Illatozót és ébredőt.
Hová lett a színes forгатag,
Az ősz legyőzte gyengéd magvadat.

Elhozta újra szürke rabruhád,
Bezárta kerted boldog udvarát.
Felváltott téged, gyorsan s hirtelen.
Megszólított, most arcod színtelen.

SZERETNI JÓ

Próbálj meg tettel szeretni
Mert a szó már rég kevés
Taníts meg szívből nevetni
Feledve minden szenvedést

Szeretni jó és adni is
S ha kérnél mindig lesz ki ad!
Az igazság lelke nyújt vigaszt
Ha szemedből apró könny fakad.

ÉBREDÉS

A tegnap fájdalmát
Elmossa az éjféli eső.
Az eső koppanása, egy új napot köszönt.
Új remények válnak valóra.

Vágyaim kertje virágzik,
Fölnézek az égre, a felhők tánca
Vad szenvedéllyel vonul tovább,
Forró csókot nyomva homlokomra.

INDULNI KELL

Újra itt a reggel,
Indulni kell a kihívások tengerében
A hajóm még mindig
Az éjszakában horgonyoz,
Mert hosszú éjszakákon át
Markában tartott a fájdalom,
Párás vízcseppek az ablakon
Szótlan mosoly arcomon
De mégis indulni kell!

AZ IGAZSÁG TÜKRE

A tükör szótlanul rám nevet.
Mit ér ezernyi hazug szavad.
Hisz, arcod minden rezdülése választ ad,
Kérdéseim hiányzó válaszára.

Mégis keresem a szavakat,
Amit tegnap itt hagytál.
A takaróm még őrzi tested illatát!
Reggel a napfény megvilágítja
Helyedet a szívemben.

Megvadult lovakká válva elszaladtak
A messzeségbe a boldog órák,
Mert a szomorúság ezer darabra törte
Az igazság tükrét.

ISMEREM...

Ismerem az ígéret varázsát,
A hangod, s lépted koppanását,
Ismerem a szeretet szorítását
A fáradt testek megnyugvását.

Ismerem a természet lázadását,
Gyönyörű tested-könnyed táncát,
Ismerem az erő elmúlását,
És a lángok pusztítását.

ORDÍTOK FELÉD

Ordítok feléd!
A választ mégse hallom.
Nagy hangzavar mely körbevesz,
Emberek, kiket nem ismerek.

Ordítok feléd!
A válasz mélyben megpihen,
Te Isten vagy csöndesen.
Mi, őrzöngő lármázó vadállatok

A FÉNY ÁRNYÉKA

Fehér tengerekben úsztam
A kék ég nyugtatta tekintetem
Sötétté változott oly gyorsan
Most jéggé válva úszok meztelen

A víz megfagyva oly kemény,
De gyorsan olvad, ha fényt talál
Mosolyt kerestem arcodon
S a fény játéka vízre szállt.

A GYŰLÖLET HARCA

Harcba indult a gyűlölet.
Hatalmas erőket mozdítva meg.
Óriás köveket hajítva,
Merre tart e vad tömeg.

Szikrák és lángok
Szemedben tüzet, gyújtanak.
Békíthetetlen táncod
Háború, mely véres, arctalan.

KITÖRÉS

Kitörni készül a vulkán.
Hatalmas kráterében fényözön.
Ezernyi lángját szórja szét oly furcsán
Égbe nyúlva ébred, a fénykörön.

Kitörni készül a folyó is.
Dagadva duzzad hűvös teste.
Cseppjein több tonnás hajó,
Gátjain lyukat keresve.

A NAP-FIÚ

Veled ébredt a Nap,
Apád lett e forró égitest,
Átjárta ébredő tested
Egy érzés, mely a szívedbe örömet fest.

Töltsd meg poharad
A folyók rohanó, édes vizével!
Bárhol jársz, fényed utolér.
Együtt élve a csöndes tömeggel.

Testvéred-gyöngéd napsugár
A Földre aranyló árnyékot rajzol,
A szív a test zenésze
Örökké boldog szeretetben alszol.

A FEJLŐDÉS GYÜMÖLCSE

Ízleljétek meg a fejlődés gyümölcsét,
Akár a csírázó magot,
Íze, mint hullámozó vad őrvény
Oltson el örök haragot.

Minden elmúlt, de íze megmarad,
Frissítő ízt hozva fáradt éjszakán.
Táncra perdül erőt merítve,
Ágy alá söpörve bánatát.

A magból édes gyümölcs lesz,
Gyermekekből felnőtt, ki vad, s konok.
Keresve párját, új erőt kap.
A fejlődés ébreszt majd új magot.

ÖNMAGAD

Mindent elveszítettél.
Nézd, mi maradt belőled,
Most igazi önmagad tekint feléd,
Amit eltakart eddig a világ zaja.

Te erejétől megfosztott idegen,
Miért nézel rám oly nyugtalan
Hisz ha más nem is maradt,
Ismerd meg végre önmagad!

MONDD, MIRE GONDOLSZ?

Mondd, mire gondolsz,
Ha megszólalnak a harangok?
Öröm vagy bánat tüze
Dolgozik benned.

S ha felnézel az égre,
A felhők habokká válnak.
A szád a számon megpihen,
Mint fáradt vándor a réten.

Mondd, mire gondolsz
Ha éjjel felnézel az égre?
Az ismeretlen végtelen
Mosolyog rád, hogy elaltasson.

FELKÉSZÜLETLENÜL

Izzadságcseppek arcodon
Hajtod magad könnyörtelen
Készülődünk, utazunk s érkezünk,
A szíved rohan féktelen.

Értetlenül bámul a hold,
Merre hajt az ősi vágy
Hosszú évek múltak el,
És törbe csal, a sok szabály.

Úgy űzöd minden napod,
Mint vadász, ki minden hangra rezdül.
És mégis, ha eljön az idő
Ott állsz, felkészületlenül.

SZERETLEK

Várod a hűvös esőt,
Ahogy port kavar
A kiszáradt földön.

Majd apró fényre vágysz.
Hogy törje át az éj sötétjét
Felismerve a fény létezését.

Mert egyetlen szóra
Szomjazol, csupán tudom!
Hogy bevalljam neked: Szeretlek!

A HETEDIK PILLANAT

Egyetlen pillanat kellett,
Hogy megszeresselek,
És két pillanat
Felismerni e furcsa érzést,
A harmadik pillanatban
Láttam át te is így érzel,
A negyedik pillanat,
Oly hosszúra nyúlt
Megtartanom szerelmedet,
S az ötödik pillanatban
Már erős szelek
Kísértették lángodat,
A hatodik pillanatban
Féltem. Ha itt hagysz egyedül
A hetedik pillanat,
Nem lesz elég,
Hogy végleg elfelejtselek.

AZ ISMERETLENBE ÉRKEZEL

Mikor megszülettél a sötétből
Jöttél félve a fényre,
Mikor meghalsz a fényből mész
A sötétségbe. Vagy mégse?

Mivel utad előre nem láthatod,
Félve hagyod a földön lábnyomod,
Mert akár születesz vagy elhunysz
Mindig az ismeretlenbe érkezel.

MENNYEI SEGÍTSÉG

Mikor még nem is tudtam rólad,
Csak mítosznak néztelek.
Magamat magasba emeltem
Mert sodortak önző képzetek.

De elestem és beláttam
Mily apró és gyenge is vagyok.
S te kedvesen mutattál rá
Bűneim fala oly nagyok.

A sötét is oszlani kezdett
Mert a fény feléd kísért.
Könnycseppek gyűltek szememben
Mert szerelmed nálam révbe ért.

ELMÚLT NAPOK

Oly gyors az élet
A napok a házak közt bújnak el,
Menekülnének rohanva messze
Halottaik név nélkül eltemetve.

Kereső kezeik nyújtánák felénk
Néhány órát, percet kérve, s lesve
A hold fényén hosszan elmerengve
Még hallom hangos sírásukat.

LASSÚ GYILKOS

Ott ültök némán elmerengve
Asztalon boros pohár,
Ezernyi véres ér szemedben
Hangok, s szürke félhomály.

A füst a mámor melléd ült
Te önmagaddal harcba szállsz
Gyilkos leszel, ki fegyvert tölt
De cinkos társat nem talál.

UTASRA VÁRVA

Az utolsó vonat is elment már,
És én még mindig itt vagyok.
Lábaim hangtalan kísérnek
Kísírt szemeim mozdulatlanok.

Olyan vagyok, mint álmaim
Valótlanok, de vágyakozók
Örök reménykedők.
Elfojtott vágyaim beteljesítői.

Csak a reggel törheti szét,
Csalóka ábrándozásaim.
Az első vonat ébreszt.
Hangos zajával, utasra várva.

LÁTOM ARCODON

Látom arcodon
A kint, s magányt
Keserű nappalt,
És fényes éjszakát.
Éhséget, kételkedést
Vonzalmat, örült tévedést.
Szerelmet, forrót
Éjjel érkezőt,
Elillanót és kérkedőt.
Látom arcodon
Az édes éjszakát
Zsúfolt nappalt, s néma gyászt.
Csak egyetlen dolgot
Nem látok arcodon,
Mikor jön el majd utolsó napod.
Az utolsó is csak egy,
A sok közül,
Veled lesz mégis legbelül.
Gyengéd érintéssel fogja meg kezéd,
Mit ért a csókod, ha úgy is lángba megy.

Korab 95

A FEHÉR SZINEI

Fehér fény borult a földre,
S az ütközés nyomán.
Oly sokfelé tört fénye,
Színezve fakó lábnyomát.

Ezernyi szín borult.
Festéke semmit nem került.
Testébe életet lehelve.
Szín a színbe elmerült.

NÉHÁNY ÉRZÉS

Mutasd az arcod!
Látom, a bánat utat talált a szívedbe.
Sötét és hideg van, a tél óvatosan közelít,
Csak a tűz adhat meleget.

Mutasd a kezed! Milyen kemény és hideg,
Minden éjjel hűvös levegő kíséri utad,
De a völgyön túl tudod,
Meleg szobák várnak.

HANGOK ÉS SZAVAK

A szél süvít én, hallgatom hangját.
A szó bolyong, keresd meg várát.
A szív zenél, írd le hát hangját.
Oszd meg a széllal őszinte táncát.

Az éj mesél az álom szavával.
A nap remél, forró parázzsal,
Csak a csend komoly és vidám is egyben,
Mert fény honol, most könnyes szemedben.

EGY NAPIG

Egy napig, ha látnám, mit lát a vad,
Megérteném haragját.
Egy napig, ha látnám, mit lát a nap,
Élvezném csillogását.

Egy napig, ha látnám, mit lát a pap.
Istenhez szólna hangom.
Egy napig, ha látnám, mit lát ki vak.
Eltűnne fénylő rangom.

A FÖLDBE HAZATÉRVE

A földbe térnek haza
A magányos napok
Az ég gondozta termés
S a szürke magok

A földbe térnek haza
A mindig szorgos kezek
A várost oltalmazó
Katonák s hercegek

A földbe térnek haza
A megunt fegyverek
Szemétbe dobnánk
De hatalmuk eltemet.

ÍZLELD MEG

Ízleld meg az igaz
Forrás vizét
Mely életet
Hord magában

Boldogságot és örömet
Gyújtva fáradt szívedben
Lángot gyújtva
Fénytelen szemedben

Ízleld meg
Az önzetlen mosoly ízét
És szórd szét
Mint éltető magot

Elűzve kétségeid
Egy tiszta hang
Nyomait követve
Hazatérve békés otthonodba.

MIT ÉR?

Mit ér az út?
Ha nem vezet sehova!
Mit ér a siker?
Ha társtalan maradtál

Mit ér a remény?
Ha nincs mögötte hit
Mit ér az erény?
Ha szíved bűnbe vitt.

MAGÁNYOS ÓCEÁN

Kövesd a folyót
És a sodrás elvezet téged
A tenger hatalmához
Ahol minden egyé válik.
A nagy víz ölelése
Befogadja a folyók barátságát

Mégis magányos vagyok
Mint a part menti fűz.
Eltűnök a folyóparton
A kövek simogatják testemet
A semmiből lettem
Mégis örökké létezem valahol.

LEVÉL SZERELMEMNEK.

Azt kérdezted tőlem:
Miért is szeretlek?
Talán egy mosoly, egy tekintet,
Mely kezdetben megfogott.

Összefoglalva talán
Az egész lényed az
Melyben társra leltem,
És össze ált a hiányzó láncszem.

S most szerelmünk őrlángja az,
Mely szívünkben fűtést, biztosít.
Minden napon kéz a kézben.
Így váltunk ketten eggyé teljesen.

FORRÓ LÁNGOK

Olajat öntöttél szívem tüzére
Vulkáni láva lett lelkem szenvedélye
Izzó áramlat vágyaim nyomában
Kereső kezeim kutatnak, hiába.

Gyengéd gyertyalángból nézd, tábortűz lettem,
Vöröslő lángjaim, ott látom szemedben
Lángoló testem e forró lázadása
Édes forróság vonzó szárnycsapása.

Vigyázz! A közelség égeti, tested
E fájdalmas érintést közel ne engedd!
A belső forróságot engedd, csak szívedbe
Nyisd meg határaid, hadd bújjak öledbe.

KIBONTAKOZÁS

Engedjük kibontakozni
Minden kor szépségeit
a fiatalság frissességét
a hiúság máglyáit
Mert a szerelem és vonzalom
Csatornáit tisztogatjuk.

Bontsuk, szét
a rózsák szirmait
Nézzük, meg milyen üzenetet
Irt rájuk a hajnal
a lepkék zajától ébred a rét
a virágok szavait mesze repítve.

És ébredsz a zajos tömeggel
Kitépve tested
Az álmok országából,
hogyan megérthesd
Minden kor jelképeit
Az öregség üzenetét.
Ahogy az elkopott test
Betakarózik az elmúlással.

A KÁBULAT RABJA

Ezernyi veszély vesz körül
Vigyázz, a csapda készen áll
a harc, a bánat, oly hiába,
Ha az első csapda rád talál.

Önmagadért miért nem harcolsz?
Testedet el nem adhatod
a csapda mélyén elhagyottan
a bánat tüze elkapott.

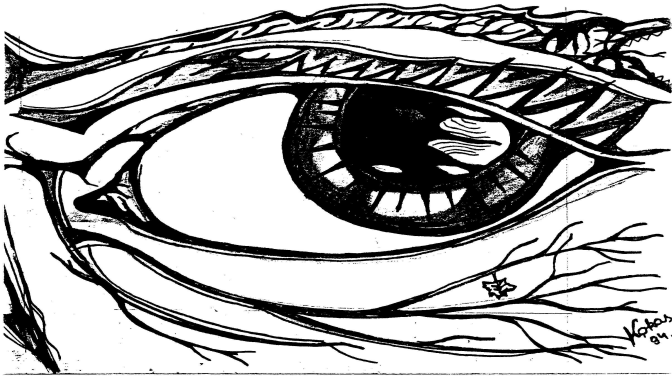
Tested forró lángok marják,
a kábulat rabja vagy
Kitaposott halál ösvény
Egy mély hang szólít: itt maradj!

A szivárvány ketrecéből nézel,
Látomásod kútja mély
Úgy érzed, amerre tartasz,
Segít, hogy szabadabban élj.

Az illúziók fojtogatnak,
Rózsaszín léptek mindenütt,
a pillanat börtöne őriz téged,
Nincs benned vágy, hogy menekülj.

Nem menekülhetsz a fájdalomtól,
a jóhoz rossz is tartozik,
a bánat lenyom egy mély világba,
és szívedbe bánat költözik.

AZ IDŐ

Az idő egy árnyék,
Örökké elkísér,
Nem érint, nem csókol
De mégis benned él.

Soha meg nem pihen,
és nem fárad el veled,
a fejed felett suhan,
De nem kapja el kezéd.

Hiába szólnál az idő,
Nem válaszol,
Csak arcodra csöndesen
Ráncokat karistol.

Elmúlt a nappal
és elmúlt az éjszaka
Az idő rabja lettél,
Indulj és menj haza!

MI EMBEREK!

Mi a haraggal takaródzók
a félelmeink szirmait locsolgatók
Bosszút állok, mérgesen
Ítélezők bűnösen.

Mi a vad csordák vezérei,
mérges kígyók mérgei.
Jóllakottan dölyfösen
Pazarlóan, féktelen.

Mi az irigység ige hirdetői,
Éhes vágyaink üldözői
Szolgákat mélybe tiprók
Kincsekért részre hajlók

Mi szeretnénk uralni a földet!
Telhetetlenséggel töltött szívvel.
A pusztulásunkba rohanva.
Törpeként mégis óriás szerepre vágyva.

MÉLY TISZTELETTEL

Ezer és ezer álruhát visel a halál,
Most épp koldusnak öltözött.
Fejet lehajtva, némán közelít,
S véres húst cipelve távozik
Dolga végeztével.

Holnap újra álruhába öltözik,
Figyel nagy sötét szemekkel.
Apró hibáinkból élve, néz körül,
S mi állunk előtte félve.
S mély tisztelettel.

TŰZ

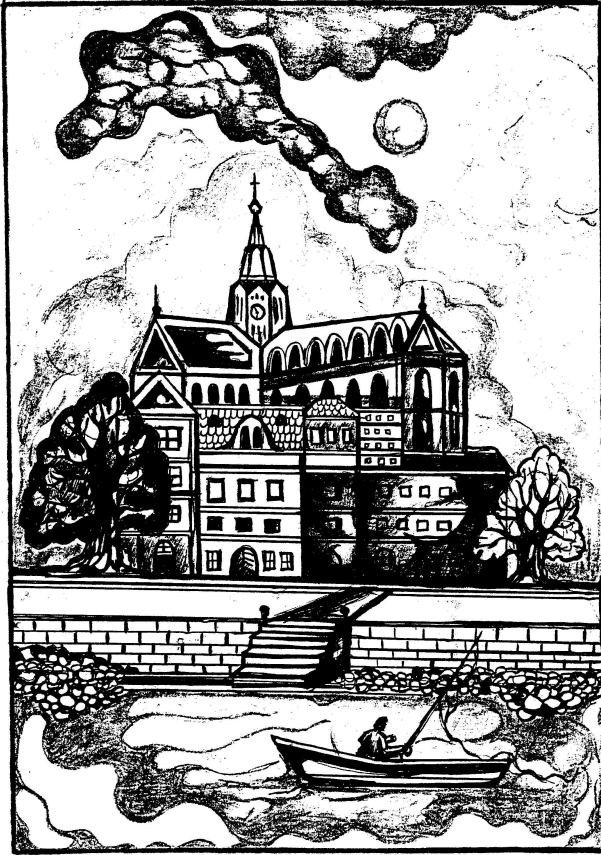
Lomha lánggal ég a tűz
a szél kísérti elmúlását
a víz altatja forró táncát,
Mégis mindig újra ébred,
Erejét soha nem veszítve.

TARTOZOL

Tartozol a vad családnak.
Elbújnál, de rád találnak.
Menekülnél szelek szárnyán,
Napsütésben víznek árján.

Tartozol a föld anyának,
Törpének, és óriásnak
Esőnek, és szélzúgásnak
Fészket építs elmúlásnak.

VÁRAKOZÁS

Várod a csöndet,
A hangok zúgó zenéje után.
Várod a mosolyt,
A szomorú napok távozását.
Várod az időt,
A holnap meglepetést ígér.

Körbe fonják életed minden percét,
E megfoghatatlan valóságok,
Hogy részeddé váljanak.

SÍR A FÖLD!

Sír a föld üvölt
Segítségre várnak a fák
Fagy és hó mindenütt
Korhadt ágain bogár tanyák

A természet mosolya megfagyott
Jéggé dermedt meztelen teste
A hó görgeti lassú napjait
A sötét háztetőt fehérre festve

EGY ÚJ NAP

Hagyjátok aludni,
Ki fáradt teste gyenge.
Ha fényt fordít a nap felé,
Ne menjen félve messze.

Erőt merítve ébred,
Ha elmúlt a hosszú éjszaka.
Szótlanul nézz körül oly furcsán,
Mit mondd egy új nap hajnala.

MAGOK

A mag a földbe hull
és a föld, ha készen áll
Több százszoros termést nevel
a víz, s napsugár

A föld kérgébe bújva el,
gyökér fon majd alapot
Magasba törő ágak
koronázzák, a dicső magot.

S ha beitta már a föld
a tegnapi esőt.
Reménnyel telve várja már
a gazda, az aratni valót.

VAN REMÉNY!

Igaz e, hogy feljön még a nap?
Mert az éj terít terád sötét lepelt.
De jön a fény, s a hajnal fát nevel
S a köd a bánat lassan elfelejt.

Igaz e, hogy mégis van remény?
Ha minden hullám föléd kerül.
Csak higgy és bízva bízzál
Mert a fény még újra rád vetül.

A fény az éjjelt váltja,
Ezért ne légy komor.
A hegy mögött már készülődik
A nap, mely újra átkarol.

A SZERETET MINDENÜTT

Ha a szeretet lángja lehetnék,
Járnék-kelnék a városon.
Lángoló fáklyaként szaladnék
Vörösen parázsló szárnyakon.

Ha a szeretet vízcseppje lehetnék
Árvízként söpörnék falvakon.
Minden rosszat elmosnék
Távozva hullámszó szárnyakon.

Ha a szeretet földje lehetnék
Virágot ültetnék utamon
Zöldellő erdőket nevelnék
És rózsákat hordanék hajamon.

Ha a szeretet étere lehetnék
Szellőként suhannék a városon,
Simogatva ölelnélek,
Elbújva éhező ajkadon.